

Chương thứ 22

THU? B? C C? C

Một thân cây rỗng ruột, bị mục ở giữa từ bên trong nhưng mọi dáng vẻ và bên ngoài cho thấy cây vẫn sống, vẫn sinh sôi phát triển, quả là điều kỳ lạ hiếm thấy. Nhưng kỳ lạ hơn là phần rỗng thân cây sau khi thông tận đất thì tại đó lại xuất hiện địa đạo.

Vì là địa đạo ngầm dưới nền đất và chạy xuyên qua cánh rừng dẫn đến tận chân núi, nên từ bên trên và từ tứ phía có những rễ cây xuất hiện lơ lơ, ngoằn ngoèo và chằng chịt ngay trong địa đạo là điều không tránh khỏi. Như vậy, chính những rễ cây này vô tình gia cố, làm vững cho địa đạo, không để địa đạo bị đổ sụp xuống, chứng tỏ ai là chủ nhân của địa đạo đã lường trước được mọi việc, biết lợi dụng địa hình tự nhiên và am hiểu khá nhiều về thuật kiến tạo mới dám lập địa đạo ngay dưới khu rừng. Một người có tâm cơ đáng phục ! Và do biết chắc địa đạo sẽ tồn tại lâu dài hầu, như là vĩnh viễn, chủ nhân nơi này đã tỏ ra hào phóng khi thi thoảng đánh một viên dạ minh châu vào phần vòm bằng rễ cây, đôi ba trượng một viên, đủ để tạo ánh sáng huyền ảo giúp việc đi lại được dễ dàng.

Đây chính là điều mà Mạnh Đạt Nhân dù có giàu sự mừng tượng đến đâu cũng không thể nào ngờ đến.

Ánh sáng phát ra từ những viên dạ minh châu đã là huyền ảo, thế mà khi lớp ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ này hoặc rọi trực tiếp hoặc hắt bóng của những rễ cây này vào những tầng rễ cây kế cận, hình dạng do mức độ tương phản của ánh sáng tạo thành đã khiến lớp rễ cây ngoằn ngoèo chằng chịt thành những hình ảnh thiên hình vạn trạng. Và những hình ảnh này sẽ tùy theo mục quang của mỗi người mà có dáng vẻ khác nhau.

Chính Trâm Bội Uyển đang thì thào như là để trấn an Mạnh Đạt Nhân:

- Người nào lần đầu tiên đi vào địa đạo này cũng vậy, hình ảnh của những rễ cây rất dễ tạo cảm giác người đó đang đột nhập vào nơi lưu ngụ của đủ loại quái xà. Mạnh thiếu hiệp có đờm lược hơn người ắt không phải vì thế mà sợ ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu, mỉm cười :

- Cô nương đã không sợ, cứ chi tại hạ sợ ? Mà này lệnh tôn có ý gì khi kiến tạo ra địa đạo này ?

Nàng bảo :

- Gia gia không hề kiến tạo ra địa đạo này. Nó đã có sẵn, gia gia chỉ là người phát hiện.

- Là địa đạo dẫn từ Thủy Bạc Cốc, nơi lệnh tôn lưu ngụ đến tận khu rừng ư ?

Nàng ngập ngừng giải thích :

- Chọn Thủy Bạc Cốc nơi ẩn thân, gia gia tiểu nữ có ẩn tình khó tỏ lộ. Để rồi sau đó, lo sợ sẽ có ngày địch nhân phát hiện và truy sát, gia gia đã bỏ công nghiên cứu địa hình quyết tìm một nơi để đào thoát nêu ngày mà gia gia lo sợ sẽ xảy ra thật sự sẽ đến, và người đã tìm thấy địa đạo này. Đối với gia gia, cả địa đạo lẫn người đã tạo ra địa đạo đều kỳ bí như nhau. Đến nỗi có lần gia gia nhận định những rễ cây xuất hiện trong địa đạo cũng có thể là pho võ học thượng thừa, được chủ nhân cố tình lưu lại.

Mạnh Đạt Nhân chột hít vào một hơi :

- Lệnh tổ là cao nhân ẩn thế, nếu lệnh tổ nhận định như vậy nhất định đó phải là pho võ học thượng thừa. Chỉ tiếc, có điều lệnh tổ vẫn chưa biết pho võ học ấy là gì và chủ nhân, người đã lưu lại là ai.

Trầm Bội Uyển bất giác nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Gia gia là người rất kỳ lạ, bản thân không biết võ công, nhưng lại am hiểu rất nhiều về những đạo lý võ công. Và chưa bao giờ tiểu nữ tán đồng với nhận định này của gia gia. Không lẽ Mạnh thiếu hiệp cũng nhận ra những hình dạng thiên hình vạn trạng của những nhánh rễ kỳ quái này là chiêu thức võ học ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Cô nương nói thế nào cũng được, cho tại hạ là người có tâm thần bất ổn cũng không sao. Kỳ thực không hiểu sao vừa nhìn thấy những hình dạng kỳ quái này, một là tại hạ cảm thấy quen quen, hai là tại hạ nghĩ có lẽ chúng có hình dạng giống những chiêu thức võ học.

- Quen ? Ý của Mạnh thiếu hiệp là gì ?

Mạnh Đạt Nhân chột hỏi thay vì giải thích như Trầm Bội Uyển đang chờ đợi :

- Cô nương cũng đã đến Tam Điệp Cốc, vậy cô nương có nhìn thấy những dấu vết võ học có lưu lại ở đó ?

Lúc gặp Mạnh thiếu hiệp ở đây vực, tiểu nữ có nghe thiếu hiệp đề cập đến chuyện này. Và đó là nguyên nhân khiến Địa Khuyết Cung đề quyết người của các phái trăm năm trước bị thất tung là do Thân Môn hạ thủ. Còn nhìn thấy ư ? Vậy thì chưa. Sao ?

Mạnh Đạt Nhân lại cười gượng :

- Ý tại hạ muốn nói, nếu những dấu vết đó đối với mọi người chỉ là dấu vết còn lưu lại sau một trận loạn chiến thì không hiểu sao đôi với tại hạ đó là những tuyệt thức võ học.

Nàng kinh ngạc :

- Những chiêu thức của các phái đã thất truyền ? Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ những chiêu thức gần đây thiếu hiệp vận dụng, lần lượt bị nhiều người cho đó là công phu từ bí kíp Vạn Lưu, kỳ thực là do thiếu hiệp thức ngộ từ những dấu vết đó ?

Tuy gật đầu nhưng Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Cô nương còn nhớ những thi thể không đầu mà chúng ta phát hiện dưới vũng bùn hay không?

Nàng rùng mình :

- Nhớ. Sao ?

- Mỗi thi thể có mỗi tư thế chết khác nhau, điều này không là khác thường ư ?

Nàng tỏ ra kinh ngạc :

- Những tư thế khác nhau ư ? Lần đó, do không dám nhìn nên tiểu nữ không hề biết.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Đúng là những tư thế khác nhau. Và những tư thế này sẽ là ngẫu nhiên hoặc hoàn toàn bình thường đối với mọi người, cũng như những dấu vết có lưu ở Tam Điệp Cốc. Nhưng đối với tại hạ...

- Lại là những chiêu thức võ học ? Mạnh thiếu hiệp ắt phải là người rất đam mê võ học nên mới có thể nhìn vào đầu cũng cho đó là chiêu thức võ học ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu và thở dài :

- Tại hạ tuy không đam mê võ học nhưng do cần phải có võ học hơn người nên tại hạ phải chú trọng. Còn về việc nhìn vào đầu cũng nghĩ là chiêu thức, nói thật, chuyện này là có nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì ?

- Cô nương còn nhớ, khi chỉ phát hiện những thi thể không đầu tại hạ có nói thiếu mất hai ?

- Có !

- Vì cung chủ Địa Khuyết Cung có bảo, tôn trưởng của lão cũng đã mất tích ở đó, vậy là chỉ ít thiếu đi thi thể của người này.

- Đúng vậy !

- Kế nữa, cung chủ Địa Khuyết Cung còn khẳng khẳng bảo đó là hành vi của Thần Môn, là do Thần Môn hạ thủ hãm hại các phái...

- Hung thủ sau khi hãm hại ắt phải bỏ đi, đương nhiên không thể có thi thể lưu lại.

- Nhưng rất tiếc cũng như số thi thể bị vùi dưới bùn, những dấu vết được tại hạ xem là dấu vết võ học cũng chỉ có tám loại.

- Ý thiếu hiệp nói là người của Thần Môn lần ấy không có người xuất hiện ? Và nhân vật họ Từ, tôn trưởng cung chủ Địa Khuyết Cung cũng không hiện diện ?

- Không phải như vậy! Cô nương hãy nghe và phân biệt cho rõ. Dấu vết tuy lưu lại nhiều nhưng chỉ có tám loại là được tại hạ nhìn ra như chiêu thức võ học lưu lại. Và đến đây, tại hạ chợt có ý nghĩ người của thất đại môn phái và Cái Bang phải chăng đến Tam Điệp Cốc là để hợp lực sáng lập ra một loại công phu chung cho các phái, sau được hiểu đó là Vạn Lưu Quy Tông ?

- Đã có bí kíp Van Lưu xuất hiện điều này hãy cứ cho là chắc chắn. Sao nữa ?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng:

- Họ làm như thế ắt phải có ý đồ. Là ý đồ gì ? Độc bá võ lâm hay để đối phó chung với một kẻ thù ?

- Họ là tám người thuộc tám môn bang phái khác nhau, bảo họ có ý đồ độc bá là không thể chấp nhận được.

- Không sai ! Vậy là họ muốn chống đối với ai đó ! Là ai ? Thần Môn hay người họ Từ ?

- Điều này thì...! Thiếu hiệp nghĩ sao ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Tại hạ thật không dám đoán bừa nếu người của các phái đó trước khi chết vẫn không cố lưu lại những tuyệt kỹ của họ.

Ngừng một lúc Mạnh Đạt Nhân chợt tiết lộ:

- Họ bị thẩm sát nên không thể lưu khẩu quyết. Trong tình thế cấp bách họ đành vận dụng tuyệt kỹ, cố ý lưu lại dấu vết võ học vào vách đá. Bởi đó, tư thế của họ lúc bị hạ sát chính là những tư thế có liên quan đến những chiêu thức tuyệt kỹ. Và đối phương do không nhận ra điều này nên sau khi đoạt mất thủ cấp của họ đã ném tất cả những thi thể không đầu vào bùn. Thật may, nhờ có lớp bùn bao bọc và gìn giữ, những thi thể này sau một trăm năm vẫn tồn tại.

- Và Mạnh thiếu hiệp do đã nhìn thấy những tư thế chết của từng người, liên tưởng đến với từng cụm dấu vết có lưu ở Tam Điệp Cốc, thấu triệt ra những chiêu thức tuyệt kỹ ?

Mạnh Đạt Nhân thừa nhận :

- Đúng vậy! Và từ đó tại hạ có thử suy diễn thế này. Người của các phái vì muốn đối phó với kẻ thù chung đã hiệp lực tạo ra bí kíp Van Lưu. Kẻ thù được tin đã xuất hiện thẩm sát họ và đoạt luôn bí kíp. Người của Thần Môn sau đó tuy có đến nhưng là đến để đối phó với tên ác nhân này. Có thể do cuộc chiến diễn ra rất khốc liệt, kéo dài thời gian, đủ cho cả hai vừa đánh vừa chạy đuổi nhau khắp nơi. Kết quả, cả hai dù đã chết hay sau đó mỗi người bỏ một nẻo, thi thể của hai nhân vật này không hề có ở Tam Điệp Cốc.

Do vừa di chuyển vừa đối đáp nên ngay khi Mạnh Đạt Nhân dứt lời liền có thanh âm vang lên tán dương :

- Dám suy diễn như người tuy có hơi liều lĩnh nhưng lại có sức thuyết phục, người có trí thông tuệ như người bình sinh lão phu đây chưa hề gặp.

Mạnh Đạt Nhân mới vỡ lẽ khi nghe Trầm Bội Uyển bật kêu :

- Gia gia ! Gia gia lại đến đây để nghiên ngẫm võ học, vô tình đã nghe cả rồi sao ?

Địa đạo vẫn còn kéo dài và ngay khi Trầm Bội Uyển dứt lời thì từ sau một chùm rễ cây chằng chịt có một lão nhân xuất hiện.

Lão nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Nếu lão phu nghe không lầm, ngươi nhờ ngẫu nhiên am hiểu tuyệt kỹ các phái, như ở bí kíp Vạn Lưu Quy Tông cũng đã ghi ?

Mạnh Đạt Nhân chưa kịp đáp lời, Trầm Bội Uyển bỗng tự thoát ra khỏi tay Mạnh Đạt Nhân và chạy đến chỗ lão nhân :

- Gia gia có vẻ không hài lòng khi thấy Uyển Nhi tự động đưa Mạnh thiếu hiệp đến đây ? Gia gia nên hiểu cho, do bất cẩn Uyển Nhi đã vương độc khí của viện chủ Cửu U Quỷ Viện, đành phải nhờ Mạnh thiếu hiệp đưa về.

Lão nhân tỏ vẻ kinh ngạc :

- Hài tử đã vương phải độc khí Cửu U Quỷ Vô Thường ? Bao lâu rồi ?

Mạnh Đạt Nhân có dịp lên tiếng :

- Tiền bối ! Dù vẫn bối đã vất vả kiêm trình nhưng vẫn để lệnh diệt tôn chỉ trì tình trạng nay đến ba ngày.

- Ba ngày ? Thật sao ?

Trầm Bội Uyển kêu lên :

- Dường như gia gia không tin ? Gia gia vốn tinh thông y lý, không thể không tự xem ra điều đó ?

Phát hiện ra lão nhân chột có nụ cười nửa miệng, Mạnh Đạt Nhân trong một thoáng mơ hồ chột nhận ra một điều kỳ lạ. Mạnh Đạt Nhân vội nhìn Trầm Bội Uyển :

- Trầm cô nương ! Có điều này tại hạ không thể không hỏi, chẳng phải cô nương đã biết trước trong chương Cửu U Quỷ Vô Thường của mục Cổ Mỹ Kỳ là có khí độc sao ? Cớ sao cô nương...

Nàng tươi cười giải thích :

- Tiểu nữ đã biết và đã đề phòng. Nhưng do phát hiện Mạnh thiếu hiệp đang cơn nguy cấp, tiểu nữ lại vội phát chiêu giải nguy lúc nguyên khí chưa đủ phục hồi, vậy là độc khí có cơ hội xâm nhập.

Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Vậy thì lạ quá ! Đã trúng độc lại luôn bị hôn mê nhưng sao từ lúc chui vào địa đạo cho đến giờ tại hạ có cảm nhận cô nương càng lúc càng như được phục hồi ?

Chột nhận ra điều kỳ lạ này, Trầm Bội Uyển cũng tỏ ra kinh ngạc :

- Đúng là như vậy ! Mãi lo chuyện trò cùng thiếu hiệp, tiểu nữ cũng không nhận ra bản thân càng lúc càng tỉnh táo dần. Sao lạ vậy gia gia ?

Câu cuối cùng vì muốn hỏi lão nhân nên nàng đưa mắt nhìn lão nhân. Và khi nàng thấy lão nhân không hiểu sao cứ mãi nhìn Mạnh Đạt Nhân với ánh mắt ngờ vực thật khó làm lẫn, để lão nhân tạm khuây khỏa và chờ lúc được nghe nàng giải thích tường tận, nàng chột kêu lên và chuyển đổi đề tài :

- Gia gia vẫn thích ngắm nhìn hình thù của bộ rễ kỳ lạ này ? Vậy là từ đây gia gia sẽ không phải ngắm nhìn một mình rồi. Mạnh thiếu hiệp đây, có thể nói là tri âm tri kỷ với gia gia. Vì thật nhìn qua đủ loại hình thù của

các nhánh rẽ Mạnh thiếu hiệp cũng có cảm nhận đó là những chiêu thức võ học như gia gia vậy.

Đoạn nòng quay nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Ở khắp địa đạo chỉ có bộ rẽ cây gia gia đang ngắm là có hình thù kỳ lạ nhất, được gia gia của tiểu nữ quan tâm nhiều nhất. Thiếu hiệp hãy mau lại đây và thử nhìn coi. Biết đâu có thêm thiếu hiệp, gia gia sẽ nhận ra đây có phải là chiêu thức võ học hay không và là chiêu thức gì ?

Mạnh Đạt Nhân do nhận ra thái độ thiếu thiện cảm của lão nhân nên không dám đáp ứng lời gọi niềm nở của nàng :

- Đã có lệnh tố ở đây, tại hạ nào dám...

Nhưng lão nhân bỗng gật đầu:

- Người cũng cho chúng có hình thù võ học ? Vậy thì thử xem người nhận thấy gì ở bộ rẽ cây kỳ lạ nhất này ?

Sau một thoáng phân vân Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng tiến lại gần chỗ lão nhân đang đứng.

Vậy mà khi quan sát bộ rẽ cây khắp lượt, thái độ miễn cưỡng của Mạnh Đạt Nhân biến đi.

Thay vào đó Mạnh Đạt Nhân vừa chú mục vừa đi vòng vòng quanh chùm rẽ.

Chùm rẽ ăn thông từ trên xuống xoắn lấy nhau và len lõi đan xen vào nhau, tạo thành một chùm rẽ hầu như thống nhất, vừa to vừa kỳ lạ.

Thái độ của lão nhân chợt thay đổi :

- Người phát hiện điều gì ?

Mạnh Đạt Nhân nói qua hơi thở có phần nào hụt hẫng :

- Nếu ở những nhánh rẽ cây khác được mang ý nghĩa là những chiêu thức võ công thì cụm rẽ to lớn này phải được xem là tâm pháp luyện công.

Giọng lão nhân chùng lại :

- Người có thể nhận ra đó là tâm pháp, tại sao ?

Mạnh Đạt Nhân ngập ngừng :

- Thật là khó lý giải trong vài lời ngắn gọn, chỉ biết rằng văn bối cảm thấy quen, cứ như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.

- Ở đâu ?

Mạnh Đạt Nhân do cũng muốn giải thích rõ hơn nên định trầm tư suy nghĩ. Nào ngờ, Trầm Bội Uyển bỗng bật cười :

- Thật không khác nào tri âm phùng tri kỷ. Xem gia gia kia, dù có quan tâm đến đâu cũng đừng quên thái độ đối với khách, huống chi khách đây còn là ân nhân của Uyên Nhi. Gia gia không định mời Mạnh thiếu hiệp vào thăm Thủy Bạc Cốc của chúng ta sao ?

Nghe thế lão nhân thoáng nhăn mặt. Nhưng sau đó lão nhân chợt mỉm cười bảo Trầm Bội Uyển :

- Hài tử nói cũng phải. Nào ! Hài tử mau quay về chuẩn bị đầy đủ các thứ nội tử và thiếu hiệp đây sẽ từ từ về sau, sau khi đi thăm thú khắp nơi.

Tươi cười nàng nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Đã có gia gia đưa đường nhất định thiếu hiệp sẽ có dịp nhìn ngắm khắp nơi, quanh Thủy Bạc Cốc này. Thay vì làm phiền nhị vị, tiểu nữ xin được về trước, chuẩn bị sẵn bữa tiệc tẩy trần, mừng thiếu hiệp đến Thủy Bạc Cốc. Hẹn gặp lại !

Nàng nhanh nhẹn đi cứ như chưa hề trúng độc.

Nhìn theo lão nhân chợt lâm bầm :

- Độc khí của Cửu U Quỷ Viện thật không thể giải trừ. Tiểu liễu đầu có vẻ như không có hiện tượng trúng độc. Thiếu hiệp giải thích thế nào ?

Dứt lời lão nhân vừa thả chân bước đi vừa cố ý chờ nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích.

Mạnh Đạt Nhân đương nhiên phải theo bước lão nhân :

- Người tinh thông y lý như tiền bối ắt phải có điểm nào đó nghi ngờ ?

Hoặc giả lệnh diệt tôn chỉ bị vương độc nhẹ, sau đó chân lực bản thân tự vận hành khu trừ ?

- Người có nói Uyển nhi từng hôn mê và có thể đã kéo dài đến tận lúc mới đây ?

Mạnh Đạt Nhân nhớ lại :

- Tuy vậy thỉnh thoảng lệnh diệt tôn được hồi tỉnh.

- Thường vào lúc nào ?

- Nếu văn bối nhớ không lầm thì thường vào những lúc văn bối bắt buộc phải đối địch.

- Có kẻ địch truy đuổi ư ?

- Có ! Đều là người của Thần Môn.

Lão nhân biến sắc :

- Và chúng cũng đến đây ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Đúng vậy ! Và là do đích thân môn chủ Thần Môn lãnh xuất.

- Môn chủ Thần Môn ? Là ai ?

- Một mỹ phụ, văn bối chưa hân hạnh được biết tên.

- Gọi là mỹ phụ ả phải đẹp lắm phải không ?

- Đẹp ! Và có phần ma mỵ.

- Thế nào là ma mỵ ?

- Mụ có cái cười mê hồn và có cái nhìn như thu hồn nhiếp phách.

Lão nhân chợt trầm giọng :

- Người gặp ả rồi ?

- Đã gặp và suýt bị hại bằng một công phu gọi là Hóa Nguyên Chỉ Lực.

Lão nhân bỗng rúng động :

- Hóa Nguyên Chỉ Lực ? Lẽ nào... chính là ả ?

Mạnh Đạt Nhân động tâm :

- Là ai tiền bối ? Lão nhân không hỏi đáp, chỉ di chuyển nhanh hơn :

- Mau theo lão phu !

Lão nhân di chuyển tuy nhanh nhưng dưới mắt Mạnh Đạt Nhân thì lão nhân rõ ràng là người không biết võ công như Trầm Bội Uyển từng nói. "Người không biết võ công nhưng lại am hiểu võ học và say mê nghiên cứu võ học kẻ cũng lạ ? Vậy thì ai đã chỉ điểm võ học cho Trầm Bội Uyển mà còn là thứ võ học khác chế võ công của Thần Môn ? Là một người không biết võ công như gia gia nàng ư ?"

Quan tâm đến lão nhân Mạnh Đạt Nhân cũng quan tâm đến địa hình nơi đang được lão nhân đưa đến.

Địa đạo tuy đột ngột chầm dứt nhưng do quang cảnh vẫn âm u nên nếu không để ý có lẽ Mạnh Đạt Nhân không nhận ra.

Cả hai đang xuyên qua xuyên lại giữa nhiều khe đá, chứng tỏ họ đang ở ngay chân núi Mã Bình.

Thay cho những rễ cây xì luôn xuất hiện ở trong địa đạo thì vào lúc này đây những loại dây leo hoang dại đã thi nhau buông xuống từ trần đá bên trên.

Không khí ẩm ướt dần vô tình nhắc Mạnh Đạt Nhân nhớ đến địa danh Thủy Bạc Cốc.

Mạnh Đạt Nhân phá vỡ sự im lặng :

- Sao gọi là Thủy Bạc Cốc, tiền bối ?

Lão nhân đưa mắt liếc xéo Mạnh Đạt Nhân :

- Nơi lão phu ẩn là dưới chân một ngọn thác ngầm. Bụi nước bay tung tóe và không có chỗ thoát nên cảnh quang như được phủ một lớp bạc. Thủy Bạc Cốc là do lão phu tự đặt. Còn tên thật của nó là Nại Hà Cốc, ý muốn nói ai đặt chân đến cũng như người sắp bước qua cầu Nại Hà, chuẩn bị vào Quỷ Môn Quan.

Mạnh Đạt Nhân lẩm bẩm :

- Nại Hà Cốc? Một địa danh xung mang hơi hướng cõi u minh.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn quanh :

- Chừng nào chúng ta sẽ đến ? Tiếng thác đổ nghe vẫn còn xa, chừng như tiền bối đang đưa vãn bối vòng về phía hậu ?

Lão nhân có phần miễn cưỡng khi đưa tay chỉ bâng quơ :

- Vượt qua chỗ khuất kia đi thêm một đoạn ngắn nữa là đến.

Nghe vậy, biết vậy, Mạnh Đạt Nhân chân bước đi lòng háo hức chờ mong nhìn thấy một khung cảnh được phủ lớp hơi nước mờ trắng.

Nhưng thay vì nhìn thấy khung cảnh đang tưởng tượng đó thì Mạnh Đạt Nhân chợt nghe lão nhân bảo :

- Thiếu hiệp nhận định không sai ! Đây là lối đi vòng dẫn đến phía sau nơi lão phu lưu ngụ. Thiếu hiệp chỉ cần đi xuyên qua động khẩu đó là đến.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi :

- Tiền bối sẽ không đi cùng ?

Lão nhân lắc đầu :

- Không ! Ngay khi biết bọn Thần Môn tìm đến, lão phu hiện là gia chủ đương nhiên phải nghĩ tìm cách đối phó. Sẽ bất tiện nếu để thiếu hiệp biết lão phu định đối phó bằng cách nào. Tốt hơn hết thiếu hiệp cứ đến Thủy Bạc Cốc trước, Uyển Nhi có hỏi, thiếu hiệp chỉ cần đáp vậy là đủ.

Đã từng thấy lão nhân có ý nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân dù là người đa nghi đến đâu cũng đâu dám để lộ cho lão nhân biết.

Mạnh Đạt Nhân đành đưa chân bước vào động khẩu lão nhân vừa chỉ. Sắp bước lọt vào động khẩu, Mạnh Đạt Nhân bỗng quay lại với một câu hỏi chợt bật ra :

- Vãn bối chợt nhớ ra một điều có phải tiền bối là Trâm Quân ?

Không hiểu do câu Mạnh Đạt Nhân hỏi hay do chân sắp bước vào đột nhiên quay lại, Mạnh Đạt Nhân thấy lão nhân biến sắc.

Và để che dấu, lão nhân cười gượng :

- Những nghi vấn của thiếu hiệp rồi sẽ được lão phu giải thích. Hẹn gặp lại.

Không chút nghi ngờ Mạnh Đạt Nhân cũng cáo từ và bước vào động khẩu. Một bước, hai bước...

Một trượng, hai trượng ...

Cảnh quang xung quanh Mạnh Đạt Nhân chợt biến đổi.

Và Mạnh Đạt Nhân nhìn đâu cũng thấy những hình trạng kỳ quái...

Há miệng ra định kêu, hy vọng sẽ được lão nhân giải thích sao lại có hiện tượng này. Mạnh Đạt Nhân chợt giật mình khi nghe rõ thanh âm của lão nhân vang lên với tràng cười đắc ý :

- Không phải ta sẽ giải thích những nghi vấn của ngươi mà chính ngươi sẽ phải đáp lại những nghi vấn của Trâm Quân lão phu. Ha...ha....

Mạnh Đạt Nhân hoang mang.

Hết chương 22